

22. Juden de eodem. Vit. 1110.
 * Preside Andrea Sennero. Vrb. 1090.
 * Lep. Jos. Christoph Salk Hung.
 7. F. M. Lebar Kirchmajer de Flamanec curia Elis
 ex 2. Reg. II. Vit. 1687.
 + Kater war Jo Christoph Wichmaushausen.

EX BIBLIOTH.
 NATIONALIS HUNGAR.
 VITEBERG.

VI-77

SIGNAT. CI. 1315CCCCXIII.

45 211/12 Theor. Vol. 37

+ ex Ps. LXXIII. 25. 26
 Pra Ps. XCIX. 6.

* ex Catalogus XII. 1-7.
 Vit. 1683.

einzelne vorzettel 17. III. 1915.

1.
 3.
 4.
 5.
 6.
 7.
 8.
 9.
 10.
 11.
 12.
 13.
 14.
 15.
 16.
 17.
 18.
 19.
 20.
 21.
 22.
 23.
 24.
 25.
 26.
 27.
 28.
 29.
 30.

43 51) 47.e
DISSERTATIO HISTORICO-PHILOLOGICA

Prior

DE

SVBLESTA

TAV

קמ"ג

Per

PYGMAEOS

INTERPRETATIONE

ductu Ezech. XXVII. II

Quam

AVSPICIO RECTORIS MAGNIFICENTISSIMI

SERENISSIMI PRINCIPIS REGI

FRIDERICI AVGVSTI

PRAESIDE

M. GEORG. ALB. ANTHINGIO

Meininga-Hennebergico

Pridie Calend. Iunii

A. R. S.

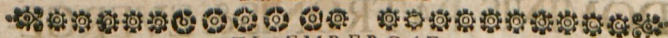
∞ lcc x

In Auditorio Philosophico

Publice defendet

M. IO. GODOFREDVS FISCHERVS,

Raedicenf. Saxo

VIIEMBERGAE

Typis MARTINI SCHVLZII Acad. Typogr.

VIRIS
MAGNIFICIS, AMPLISSIMIS
atque EXCELLENTISSIMIS,
DN. IO. HENRICO
BERGERO,

ICTo famigeratissimo, Potentissimi Po-
loniarum Regis et Electoris Saxoniae in summo Prouoca-
tionum Senatu Consiliario, atque Ordinario in Aca-
demia Vitemberg. longe Celeberrimo,

DN. IO. GOTHO-
FREDO BERGERO,

Medicinae Doctore Experientissimo,
Potentissimi pariter Poloniarum Regis et Electoris Sa-
xon. Archiatro felicissimo, Colleg. Medic. Prof.
Publ. Primario et Seniori Gra-
uisissimo,

DN. IO. GVILELMO
BERGERO,

Eloquentiae & humanitatis Professore
Publ. celebratissimo, nec non Alumnorum Electoral.
Ephoro Spectatissimo,

DOMINIS, PATRONIS & EVERGE-
TIS suis omni honoris cultu
aetatem prosequendis.

PROOEMIUM.

UT numquam defuerunt, qui Gigantes, homines illos inuistata corporis mole & proceritate formidabiles, non ex sacro solum scripturae codice, sed ex ipsa etiam rerum natura eliminare prorsus atque relegare, temerario plane ausu annisunt, serio adfirmantes, met abhorice omnia, & mythologica, quae Scriptores tum sacri, tum profani, de illis unquam retulerunt, accipienda esse: *) ita non pauci reperiuntur, qui e contrario pari sane, nisi forte majori, audacia & temeritate nouam hominum gentem effabricare, & integras Pygmaeorum dari nationes aliis persuadere, quid? quod huiusmodi homunciones in ipsam Scripturam sacram intrudere, ueriti haud fuerint. Quam falsa uero, quamue inepta & quam ridicula utraque sit haec sententia, uideat quidem oportet, qui uel uno, quod ajunt, oculo, eas inspexerit. Ut uero istarum quoque patroni, quam absurdum sit, negare solem, & quam absurdum, caecam sibi de re opinionem fingere, cognoscant, operae omnino pretium eos facere arbitramur, qui has eorum sententias paullo curatius examinare, monstraque haec opinionum solidae profligare, instituant. Atque sic ista de negatis Gigantibus cum a multis aliis, tum etiam in citata iamdum de Chebrone Gigantum domicilio Dissertatione sub examen recte uocata, meritoque suo explosa & rejecta est. Nunc quoque in hanc de ficto Pygmaeorum popello inquirere libet, quam

A

*) Conf. Dissertationem de Chebrone Gigantum Domicilio, proximis abhinc diebus sub Praesidio Excellentissimi Domini WICHMANSHARSENII, Patroni, Praeceptoris atque Hospitis nostri perpetuo honoris & obseruanti ac cultu sancte deuenerandi, a nobis habitam, ubi non tantum hic commemorata B. L. reperire, sed praecipuos etiam sententiae huius auctores familiares sibi reddere poterit.

inepte ad stabiliendam eorum gentem ad ipsam Scripturam sacram patroni istius currant, pro ingenii vir. umque nostrarum modulo breuiter & succincte demonstraturi. Ita uero negotium hoc omne informabimus, ut primum Pygmaeos, integram & peculiarem gentem constituentes, ex aliorum opinione, adstruamus & affirmemus; deinde uero adstructis, rationibus in contrarium adatis, destruamus & negemus; porro in Scripturam sacram specietenus istos inseramus, & tandem relegatis ex Scriptura S. Pygmaeis, τῶν ὀϊκιστῶν notionem, semel tantum in ista occurrentem, commodius explicemus. Ne autem extra oleas uagetur, sed praescriptos intra cancellos nos detineamus, nostrum humo ita dispertiri placet laborem, ut quod uel unica Dissertatione praestare intenderamus, per duas uel etiam tres, prout rei istius, exiget necessitas, nos expediamus, id quod D. T. O. M. bene feliciterque euenire jubeat!

* * *

§. I.

Praecipuos igitur hujus de Pygmaeis fabulae conditores, auctores, & defensores sigillatim in medium producturi, primum omnium HOMERUM, celebrem illum Graecorum Poëtarum Phoenicem, prodire jubemus. Hic enim primus omnium, quantum quidem nobis constat, Pygmaeorum fecit mentionem, unde etiam non immerito eorum quasi parens audit atque genitor. Suam namque orationem de Graecorum ad Troiam bello amplificaturus, Troianorumque tumultum exaggeraturus, grues cum Pygmaeis beligerantes fabulose adduxit, Troianosque ipsos hisce uerbis assimilauit. α)

Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπήτ' ἴσαν ἔριδες ὡς,
 ἥτε περ κλαγγῇ γεράνων πέλει θρανέθι πρό
 ἅτ' ἐπὶ ἔν χειμῶνα φύγον, καὶ ἀδέσφατον ἄμβροτον
 Κλαγγῇ ταίγυς πέτονται ἐπ' Ὀκεανοῦ ροαίων
 Ἄνδρασι Πυγμαίοισι Φόνον καὶ κῆρα φέρονται,
 Ἡρία δ' ἀρα ταίγυς κακὴν ἔριδα προφέρουσαι.

Quae, presse breuiterque dicta, commentariolo quasi aliquo illustratae, calculoque suo confirmasse uidetur JUVENALIS, quando hanc Τεραινομαχίαν, ipsamque Pygmaeorum staturam, ita describit. β)

Ad

α) Iliad. γ. v. 2. seqq.

β) Satyrac XIII. v. 167.

Ad subitas Thracum nosuere nubemque sonora
Pygmaeus parvis currit bellator in armis;
Mox impar hosti, raptusque per aëra, curvis
Vnguibus a saeva fertur grue. Si uideas hoc
Gentibus in nostris, risu quatere: sed illic,
Quamquam eadem assidue spectentur praelia, ridet
Nemo, ubi tota cohors pede non est alior uno.

§. 2.

Post Poëtas, quicum pictoribus peculiare quoddam ius, & singu-
larem prae ceteris licentiam, quidlibet fingendi & audendi, jactitant, nunc
etiam Philosophos (Φιλοσόφους) & Historicos, quibus maior cetero qui
fides habenda, audiamus.

§. 3.

Ex his uero primum de jure concedimus locum ἀρχαιότερον illi
Historico, CTESIAE, Cnidio, qui praeter multa alia de rebus etiam
INDICIS scripsit, ex quibus PHOTIVS γ) haec de Pygmaeorum gen-
te excerpta nobis reliquit: Ἐν μέσῃ τῇ Ἰνδικῇ ἀνδραποὶ εἰσι μέλανες,
καὶ καλῆνται Πυγμαῖοι, τοῖς ἄλλοις ὀμόγλωσσοι Ἰνδοῖς. Μικροὶ δὲ
εἰσι λίαν. Ἐ μακρότατοι αὐτῶν πυχῆαν δύο, οἱ δὲ πλείους ἑνὸς ἡμισέως
πύχως. κόμην δὲ ἔχουσι μακροτάτην, μέχρι καὶ ἐπὶ τὰ γόνατα, καὶ
ἐστὶ κατώτερον, καὶ πύγωνα μέγιστον πάντων ἀνδραποῶν. Ἐπειδὴν ἐν
τὸν πύγωνα μέγα φύσασιν, ἐκείνι ἀμφιέννυνται ὀδὲν ἱμάτιον, ἀλλὰ
τὰς τρίχας, τὰς μὲν ἐκ τῆς ὀπίθεν καθιένται πολὺ κάτω τῶν γονά-
των. τὰς δὲ ἐκ τῆ πύγωνος ἔμπροσθεν μέχρι ποδῶν ἐλινομένας. Ἐπει-
τα περιπυκασάμενοι τὰς τρίχας περὶ ἅπαν τὸ σῶμα ζῶννυνται, χρώ-
μενοι αὐταῖς ἀντὶ ἱματίου. αἰδοῖον δὲ μέγα ἔχουσιν, ὡς ψάειν τῶν
σφυρῶν αὐτῶν, καὶ παχύ. αὐτοὶ δὲ σμερὶ τε καὶ αἰχρῶν. δικησ-
τατοὶ δὲ εἰσι, καὶ νόμοισι χρωῶνται, ὡσπερ καὶ οἱ Ἰνδοὶ &c. h. e. In me-
dia India homines reperiuntur nigri, qui Pygmaei appellantur. Hi ca-
dem, qua Indi reliqui, lingua utuntur, sed ualde parui sunt, ut maximi
duorum cubitorum, & plerique unius dumtaxat cubiti, altitudinem non
exceedant. Comam alunt longissimam, ad ipsa usque genua, demissam,
cum barba longiore, quam apud ullos hominum. Quae quidem quum
illis promissior esse coeperit, nulla deinceps ueste utuntur, sed capillos
multo infra genua a tergo demissos, barbamque praeter pectus ad pedes
usque defluentem, per totum corpus in orbem conspiciunt & cingunt, at-
que ita ipsis pili uestimenti loco sunt. Penem habent adeo crassum & lon-

A 2

gum.

γ) In Bibliotheca n. LXXII. p. 146.

gum, ut ad ipsos pedum malleolos pertingat. Simii sunt & deformes: summi item iustitiae cultores, iisdemque, quibus Indi reliqui, legibus parent.

§. 4.

Succedat summus ARISTOTELES, *Philosophus κατ' ἑξοχὴν, naturae filius, & miraculum* alioqui dictus. Et hic, quod mireris, *Homeri* aliorumve auctoritati tantum dedit, ut lepidae huic fabulae non solum serio subscripserit, sed aperte quoque eam defenderit. Postea enim quam in *Historia sua animalium* δ) de gruibus, ex Scythicis campis ad Nili paludes migrantibus, locutus fuisset, libere tandem addit: Ἔστι δὲ ὁ τόπος ἕτος, περὶ ὃν οἱ Πυγμαῖοι κατοικῶσιν. Et quum sciret, Pygmaeos hosce a multis in dubium uocari, & pro fabulosis haberi, contradicere illis instituit, & hisce uerbis fabulae huic fidem conciliare stude: ἔ γάρ ἐστι τῆτο μῦθος, ἀλλ' ἐστὶ κατὰ τὴν ἀληθειαν, γένος μικρόν μὲν, ὡσπερ λέγεται, καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ ἴπποι. Atque ut haec assertio eo probabilior euadat, ipsas etiam eorum habitatiunculas, quas in uisceribus terrae s. specubus, formicarum instar, ε) habeant, describit, & a subeundis hisce cauernis τρωγλοδύτας eos vocari asserit. ζ)

§. 5.

Magno huic Philosopho magnum illum naturae Mystam C. PLINIVM subjungimus, qui multa pariter & uaria, omnia tamen ex aliorum relatione, de Pygmaeis refert. Nimirum gentem eorum nunc in *Thracia η)* ponit, ibique a gruibus fugatos narrat: nunc uero in *Caria θ)* propter

δ) L. VIII. c. XII.

ε) Consentit *Philostratus* Icon. L. II, n. XXII. *de Hercule inter Pygmaeos* p. 346. rec. edit.

ζ) His fortassis se associarunt, qui ex districtu metallifero Mismiae expulsi dicuntur, de quibus *B. Lehmannus* in seinem Historischen Schauplatz c. II. p. 137. inter alia ita scribit: Es trägt sich der gemeine Mann mit einer Fabulösen tradition, als wenn vor alten Zeiten / sehe dieses Ober Erz- & Eisen-berge angebauet worden / auff dem Wald-Gebirge und dessen Feis- & Eischen Zwerche gewohnet hätten / welche aber durch Aufrichtung der Hochwercke / Eisens-Hämmer und Klippelwercks solten seyn verjagt worden. Denn sie hätten sich beklagt (sic pergit p. 190.) sie könnten das Poschen auff den Eisens-Hämmern nicht ertragen / sie wolten aber wieder kommen / wenn die Hämmer wieder abgingen. Et eodem capite p. 187. *Mayers Chronicon Quedlinburgense* Msc. citat, in quo refertur, es wäre unfer dem monte Sion vor Quedlinburg noch ein so genantes Zwerblech vorhanden / und sagte man / daß vor Zeiten die Zwerche denen Duedlinburgern viel Zinawerck und dergleichen zum Hochzeiten geliehen hätten. Credamus, si fabula uera est,

η) *Historiae Naturalis* L. IV. c. XXI.

θ) L. V. c. XXI.

propter amnem Thebaidem habitasse eos dicit: mox iterum ante *Nili* paludes δ) eos collocat, & alio vicissim in loco inter *Indiae* gentes κ) eos refert. Et quando ex instituto λ) diuersa hominum monstra, quae integras in *Asia* gentes constituunt, recenset, *Ανθρογόνους* scilicet s. homines, qui alternis inter se vicibus coeant, gignant, atque pariant, quibus dextra mamma sit uirilis, muliebris sinistra: *Διμοργος* s. populos binas pupillas in oculis singulis, & alios iterum, in altero geminam pupillam, in altero uero oculo equi effigiem habentes: *ΚουρεσΦάλας*, s. homines, qui capita canina habeant, pro uoce latratum edant, atque ita mutuo sese intelligant: *ἈνακσΦάλας* s. homines, capite destitutos, oculosque in humeris gerentes: quando, inquam, haec & multa alia monstrosa & fabulosa μ) hominum genera recenset, *Σπιθμαεος* tandem *Pygmaeos* addit, & ad *Homerum* prouocat, qui a grui- bus eos infestari prodiderit. Fama est, sic pergit, infidentes arietum caprarumque dorsis tempore ueris uniuerso agmine armatos ad mare descendere, & oua pullosque earum alitum consumere; casas eorum luto pennisque & ouorum putaminibus construi, & sic porro.

§. 6.

Succedat *PTOLEMAEVS*, *clarissimi nominis Geographus*. Hic ν) ultra *Lappones*, inquit, & mare congelatum uersus polum, in regione scilicet inter *Corum* & *Aquilonem*, perpetua oppressa caligine *Pygmaeos* reperiri aliqui tradunt, qui, postquam ad summum adoleuerunt, nostratis pueri denum annorum mensuram uix excedunt, Meticulosi ualde sunt,

A 3

tis

δ) L. V. c. XXX.

κ) L. VI. c. XIX.

λ) L. VII. c. IX.

μ) pro fabulosis haec Plinii gentes habent

Strabo Geogr. L. I. p. 43. L. II. p. 70. L. XV. p. 711.

Casaubonus in not. ad. cit. *Strab* loc. L. I. p. 43.

Rossellius in *Comm.* ad *Poem. Merc. Trism.* T. V. C. XI. p. 173.

Weinreichius in tr. de monstris c. XX. p. 192.

Voetius in *Disp. Select.* T. p. 738.

Sperlingius in *Instit. Physic.* L. I. in expl. ad c. IX. p. 247.

Olearius in *Not.* ad *Philostr.* de uita *Apollon.* L. III. c. 47. p. 132, 133.

Paschius in tr. de uariis modis moralia tradendi c. II. p. 119. 120.

Wesserus in *Oratione* de puella sine cerebro nata, quam inuenies in *Ephem.*

Medico Physicis anni 1672. p. 116.

ν) *Geogr.* P. II. in cap. de regio *Sueciae* p. m. 98.

et garritu sermonem expriment, adeo, ut ratione staturae & sensuum
simiis propinquiores sint, quam hominibus.

§. 7.

Huic calculum suum adiicit ALBERTVS, ab eruditione MAGNVS
dictus, quando Pygmaeos homines siluestres nominat ξ) qui aliquid
saltem nostrae naturae habeant in quadam deliberatione. Alio tamen
loco o) omnem penitus rationis scintillam illis adimit, rotunde asseren-
do, non homines eos esse, sed simiarum genus. Sed contradicere huic
uidetur ROSSELIUS, qui affirmat, π) Pygmaeos bonos esse Christianos,
ubique tutos in *Africa*, quorum Rex procedat ad bellum contra aues,
quas uocibus suis fugent.

§. 8.

Specialiora de Pygmaeorum statura, eorumque uiuendi ratione,
VVEINRICHIUS suppeditat, ρ) qui, ex peregrinantibus se didicisse, ait,
Pygmaeos breuitate admodum inustata (quorum tamen mulieres paul-
lo longiores) sub legibus & Principe uiuere, tributa conferre, iustos ad
mandata uenire, licet inter ipsos ius nullum; uictum ex uenatione fer-
rarum quaerere, bombardis & iaculis uti, mira celeritate persequi feras
per altissimas arbores, saliendo ab una ad alteram, ut sciuri soleant, po-
tum uero eorum ex urforum esse sanguine admista aqua.

§. 9.

De Pygmaeorum generatione adfirmat IO. RAVISIUS TEXTOR,
σ) eorum mulieres liberos edere anno aetatis quinto, & senescere octauo.
In quo ipsi, ODERICVS τ) liberaliter admodum adstipulatur, hoc tan-
tum addito, quod hi Pygmaei tres longitudine palmos non superent. Huc
pertinere etiam arbitramur testimoniu PIGAFETTAE, υ) qui asserit, inter *Mo-
luccas* insulam quandam reperi, cui nomen sit *Aruchetto*, in qua uiri
ac mulieres sint cubitales, sed adeo expansis auriculis, ut altera extensi ia-
ceant, altera tegantur.

§ 10. Pos-

ξ) in tr. de animal. L. I. c. III.

o) c. IV. et XXI.

π) in comm. ad Poem. Merc. Trista. T. V. C. XI. p. 175.

ρ) in tr. de monstris c. XXI. p. 201.

σ) in officina p. 445.

τ) de rebus Indicis L. I.

υ) apud Ramusium T. I.

§. 10.

Possemus adhuc plures, (Φ) qui multa alia de hoc Pygmaeorum popello relata retulerunt, in medium adducere; sed quum & temporis & chartae sit habenda ratio, ad eos nunc properare praestat, qui hanc Pygmaeorum Gentem ipsis oculis uidisse se iactant. Ad hos enim IOBVS LVDOLFVS (Χ) strenuus Pygmaeorum defensor, confidenter admo- sum prouocat, existimans, penes ipsos firmissimum quaerendum esse causae huius praesidium.

§. 11.

Omnino autem demiramur, non nisi duos a Ludolfo productos esse, qui, hunc Pygmaeorum popellum se uidisse, testarentur. Putauit fortassis, nisi, quod ueremur, plures ipsum defecerunt, ad rem omnem conficiendam uel hosce duos sufficere. Age igitur, audiamus eorum testimonia, quantum ualeant, ponderaturi.

§. 12.

NONNOSVS nimirum, *Iuliani Imperatoris ad Auxumitarum Regem legatus*, alter est, qui eos uidisse creditur, ex quo PHOTIVS, (Ψ) haec inter alia refert: 'ἀπό τῆς Φαρσάν πλείοντι τῶ Νονόσω, καὶ ἐπὶ τὴν ἔχατην τῶν νήσων κατηντικότει, τοῖον δέ τι συνέβη, θαύμα καὶ αἰεῖσαι. Ἐπέτυχε γάρ τις μορφὴν μὲν καὶ ἰδέαν ἔχασιν αἰθρωπίην, Ἐραχυτάτοις δὲ τὸ μέγεθος, καὶ μέλασι τὴν χροάν, ὑπὸ δὲ τειχῶν δεδασυμένοις διὰ παντός τὰ σώματα. Ἐπὶοντο δὲ τοῖς ἀνδράσι καὶ γυναῖκες παραπλήσια. καὶ παιδάρια ἔτι Ἐραχύτερα.

Αγριον

(Φ) Cassianonem, Dapperum, Licetum, Schottum, Nierubergium, Conimbri- centes, Bartholinum &c. Poruiffemus etiam Pygmaeos Paracelsi adducere, qui eos neque pro bestiis, neque pro hominibus, neque pro spiritibus simplici- ter habendos contendit. Ejus n. uerba in compendium redacta ita sunt: Es seyn die Pygmaei oder Bergmännlein eigentlich zu reden keine Geister, weil sie Fleisch und Blut haben/und nach langem Leben endlich absterben, welches von keinem Geiste kan gesagt werden: Sie sind aber deswegen auch keine rechte Menschen, weil sie keine Menschliche Seele haben/ für welche Christus gestorben wäre; dem aber ohngeacht / sind sie doch rechte wes- sentliche Leute / die unter der Erden wohnen / guten Verstand haben / an Kunst aber und Wissenschaft uns weit überlegen seyn / welche in den ersten Zeiten der Natur oft sind für Götter gehalten worden &c. Sed studio haec omiffimus, quum peculiarem disquisitionem mereri uideantur. Conf. tr. de occulta Philosophia: de meteoris: et Libr. philosoph. de Nym- phis, Pygmaeis &c.

(Χ) in Comm. ad Historiam suam Aethiop. l. I. N. XXII. p. 69. sequ.

(Ψ) in Bibliotheca N. III. p. 6.

"Αγριον δὲ ἕδεν ἐπιδείκνυτο, ἕδεν ἀήμερον. ἀλλὰ καὶ Φωνὴν εἶχον
 μὲν ἀνθρώπων, ἀγνώστον δὲ παντάπασι τὴν διάλεκτον, τοῖς δὲ πε-
 ριστοῖς ἀπασι, καὶ πολλῶ πλεον τοῖς περὶ τὸν Νόνοντον. Διέξον δὲ
 ἐκ θαλαττίων ὄσρεϊων, καὶ ἰχθύων τῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν
 νῆσον ἀπορρίπτομένων. Φάρσθ' δὲ εἶχον ἕδεν. ἀλλὰ καὶ ὄραντες
 τὰς καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπους, ὑπέπτησαν, ὡς περ ἡμεῖς τὰ μείζω τῶν
 θηρίων. h. e. Naviganti a Pharsa Nonnofo, & ad extremam usque
 Insularum delato, tale quid occurrit, uel ipso auditu admirandum. In-
 cidit enim in quosdam forma quidem & figura humana praeditos, sed
 statura brevissimos, & cute nigros, totoque corpore pilosos. Seque-
 bantur uiros aequales feminae, & pueri adhuc breviores. Agreste ni-
 hil, neque effertum quid, prae se ferebant. Quin & uox illis humana, sed
 omnibus etiam accolis profus ignota lingua, multoque amplius Non-
 nosi locis. Viuunt marinis Ostreis & piscibus e mari ad insulam pro-
 iectis. Audaces minime sunt. Nostri enim conspectis hominibus,
 quemadmodum nos uisa ingenti fera, metu perculsi maximo, aufuge-
 runt.

§. 13.

Alter uero, qui de suo ipsius uisu testaturus, suoque testimonio
 Pygmaeos defensusur producit, THEVENOTIVS est, *celebris ille Bi-
 bliorbecae Regiae in Gallia Praefectus*. Hic, inquit *Ludolfus*, uidit
 Pygmaeos apud *Legatum Regis Habesfinorum* inter dona ad *Turcarum
 Imperatorem* missa, quando de ipso inter alia ita scribit: ω) Il me noit en-
 core plusieurs *petits esclaves noirs* de Nubie & autres confins d'Ethiopie,
 qui seruent pour garder les femmes dans le Serail, apres qu' on les a cha-
 stréz. h. e. ducebat secum (Legatus ille Habesfinorum Regis) multos alios
 paruos seruos nigros, ex Nubia et uicinis Aethiopiae regionibus, qui ca-
 strati custodiunt pellices Gynaecaei Regii.

§. 14.

Atque hi sunt testes illi *αυτόπται*, quorum testimonio, omni,
 quod putat, exceptione maioribus, se uictum penitus & coactum fate-
 tur *Ludolfus*, ut non possit non cum ipsis peculiarem Pygmaeorum gen-
 tem in Africae medietate statuere, camque, iure quidem et merito,
 defendere.

§. 15. Ve-

ω) In Itinerario suo orientali, gallice edito, sub tit: *Relation d'un Voyage cu-
 ricux, fait au Leuant, Paris. 1665.*

§. 15.

Verum enim uero, si dicendum, quod res est, hi ipsi, ut infra demonstrabimus, in stabiliendo hoc Pygmaeorum popello uix maiorem mereri uidentur fidem, quam omnes, quos antea fuisse recensuimus. Et hinc profecto tantum abest, ut speciosis hisce & ambiguis lubricisque testimoniis tam creduli ad stipulemur, ut potius ingenue fateamur, nos talem Pygmaeorum gentem pro antiqua & monstruosa fabula habere, quae non solum auctoritate, si liceret, Scriptorum illustrium, sed firmioribus etiam argumentis nullo negotio & oppugnari & expugnari possit.

§. 16.

Si nimirum auctoritate dimicandum esset, uel sexcentos uiros celeberrimos, qui Pygmaeorum gentem statuminant, opponere possemus. Ut enim a STRABONE *summo illo Geographorum Magistro*, exordiamur, omnes, quotquot huius scripta a limine saltem salutarunt & fugitiuo usurparunt oculo, sponte fatebuntur, quod decantatam iste hanc Pygmaeorum gentem pro pura puta fabula habeat, eosdemque rideat, qui lepidam illam fabellam restaurare & renouare non dubitarunt. Quando enim in eo est, ut demonstret, quam strenue plurimi *rerum Indicarum scriptores* saepius mentiantur, *Deimachum* praecipue & *Megasthenem* atro lapillo notat, cauteque eos, multas ab fabulas, legendo esse existimat. Sic enim: Διαφερόντως, inquit a) άπειν άξιον Δημάχου τε ηη Μεγαθένης. έτοι γάρ είσιν, οί ένεικάνισαν τήν διηρημένην των πυγμαίων γερανομαχίαν, τρισπιθάμους είπόντες. Ομηρος δέ, sic alio loco b) εν άν τις αίτίαςαγο άγνοίαν, Πυγμαίους μυθέοντες. έ γάρ άγνοίας, άλλ' ήδονής ηη τέρψεως χάριν ταύτα πλαττει. Et alio iterum loco c) expresse dicit, quod Pygmaeos έωραμώς έδειξ έξηγεύται των πίσεως άξιων άνδρών.

§. 17.

Cum Strabone sentit *Julius Caesar* SCALIGER d) quando supra citata *Aristotelis* uerba ita inter alia commentatur: Haec omnia de Pygmaeis antiquorum sunt figmenta & merae nugae. Si existarent, reperirentur. At quum totus nunc fere orbis cognitus nobis sit, nullibi haec naturae excrementa reperiri certum exploratumque est. Consentit doctissimus HARDVINVS, qui rotunde asserit, e) integras

B

Pygmaeo-

a) Geograph. L. II. p. 70.

b) L. I. p. 71.

c) L. XVII. p. 827.

d) in Comm. ad Arist. Hist. Anim. l. c. p. 419.

e) in notis eruditissimis ad Plin. L. VI. sect. XXII. s.

Pygmaeorum gentes dari, tam falsum esse, quam quod falsissimum. Et hoc quidem est, quod unanimiter statuunt CARDANVS f) CASAVBONVS, g) CELLARIVS h) CLERICVS, i) DELRIO, k) KIRCHERVS, l) MORHOIIVS, m) SCHEFERVS, n) SPERLINGIVS, o) SPIGELIVS p) THEVPOLVS q) VOSSIVS, r) alii.

§. 18.

Ne uero, ut supra diximus, nuda auctoritate Pygmaeos negasse uideamur, rationes etiam & argumenta in medium producimus, quibus, junctim consideratis, moti adductique fuimus, ut negantium choro nos adfociemus, Pygmaeosque pro fabulosis habeamus.

§. 19.

Ratio I. *Quia primus Pygmaeorum auctor Poeta fabulosus est, Homerus.*

Hicse equidem cum *Eratosthene, & Zoilo, oratore*, non adfirmauerimus, Homerum purum putum nugatorem esse. Absit hoc a nobis & procul absit, de tanto uiro tam temerarie tamque impudenter pronunciare! Neque tamen simpliciter negauerimus, Poëtam nostrum, delectare cupientem, nonnulla interdum ex licentia poëtica omnino finxisse s) ueritatemque fabularum dulcedine temperasse, quae ad normam historicam exigenda non sunt. Et ad haec Pygmaeos etiam referre nulli sane dubitamus, idque non sine rationibus, quae partim in subsequen- tibus latent, partim in conflictu publico percontanti libenter a nobis de- prominentur.

§. 20.

Ratio II. *Quia non heri demum aut nudius tertius, sed iam ante Epocham Christianam & subsequentibus subinde temporibus Pygmaeorum historia pro fabula habita fuit & derisa.*

renti-

f) de rerum uarietate L. VIII. c. XL.

g) in notis ad Strabon. Geograph. L. II. p. 70.

h) in Geographia antiqua L. IV. c. VIII. p. 246.

i) in Quaestion. Acad. Quaest. VII.

k) in Senec. Trag. et Disqu. Magicis. L. II. qu. 15, p. 164.

l) in mundo subterr. L. VIII. sect. IV. c. IV.

m) in Polyhist. T. II. L. II. p. II. c. II. §. 5. p. 299.

n) in Epistolis ad Bartholinum.

o) in instit. Physic L. I. Qu. VI. p. 257.

p) de hum. corp. fabr. L. I. c. VII.

q) Contempl. Acad. L. VI. p. 224.

r) in Melam p. 293.

s) Conf. L. Adolphum Kusterum in Historia Critica Homeri, p. 70.

Scimus, tantam antiquorum fuisse credulitatem, ut si quid a parentibus acceperint, quod uel ullo modo probabile fuerit, protinus id memoriae tradiderint. t) Si ergo Pygmaeorum historia (liceat ita fabulam illam appellare) uel imaginem & speciem ueri habuit, cur, quaeso, creduli antiqui increduli fuerunt? cur historiolum illam obliuioni dederunt, ut *Deimachus* & *Megasthenes* opus habuerunt, eam, iam obsoletam, ex orco reuocare & in lucem producere? Cur productam & renouatam posterius denuo deriserunt, ut Aristoteles coactus fuerit, apologiam pro ea scribere eamque defendere? cur defensionem iterum repudiarunt? Quia falsa, incredibilis, fabulosa! Ex haecenus uero disputatis infimul uidere est, spisse eos errare, qui perhibent, tum demum in dubium uocatos esse Pygmaeos, quum *Pomponius Mela* proditum reliquisset, Pygmaeos in *Arabia interiore* contra grues dimicando defecisse.

§. 21.

Ratio III. *Quia inter ipsos Pygmaeorum defensores nulla plane est concordia.*

In historia sane non ultimum ueritatis κριτήριον est τῶν πολλῶν συμφωνία, ut ex *Thucyde Marcellinus*, u) et ex *Marcellino Gerardus Jo. Vossius* x) docent. Si uero, quos recensuimus supra, inter se conferamus, deprehendemus, tantopere ipsos sibi inuicem non in circumstantiis solum, et accidentalibus, sed substantialibus etiam, contradicere, ut partim difficile, partim autem impossibile sit, eos conciliare. Mox enim Pygmaeos homines, mox uero bruta s. simiarum genus: nunc semicubitalis, nunc cubitalis: mulieribus iam longiores, iam breuiores. modo formosos, modo deformes: mox hirsutos, mox glabros: nunc fortes & audaces, nunc timidos & meticulosos: iam bonos Christianos, iam irreligiosos: iam sub Rege uiuentes, iam uero sine Rege, sine lege, ad bestiarum instar palantes, eos asserunt. Hic in *Europa*, ille in *Asia*, & iste in *Africa* eos ponit: alter speciatim in *Thracia*, alter uero in *Græntlandia*: hic in *Caria*, alter in *Arabia*, tertius in *India*, & alius alibi quaerendos eos contendit: Hic in uisceribus terrae s. specubus, iste uero in extructis super terram cauis habitare eos tradit: Nunc cum *perdicibus*, nunc cum *gruibus*, nunc uero cum *canoris*; & iam denuo cum *ursis*, iam uero cum *elephantis* eos belligerare dicunt. Quae sane (ut plura alia taceamus,

B 2

que

t) id cum L. Aelio Tuberone L. I. apud Nonium Gerardus Jo. Vossius docet in

Arte Histor. p. 50.

u) in uita Thucydidis.

x) in Arte Historica p. 46.

quae propter plagellarum angustiam addere non licet) satis superque demonstrant, auctores hosce mendaciorum non esse memores, sed parumper explorata, atque ἀνοήτῳ ἐξ ἀνοήτης ex nimia securitate, & anili credulitate, scriptis consignasse. Id quod in illis omnino reprehendendum, licet ex metu, ne manifeste teneantur, solemne suum aiunt, fertur, fama est, semper addant.

S. 22.

Ratio IV. Quia Pygmaeorum γεραινομαχία & Οηπινομαχία, atque alia huius farinae, fabulosa prorsus sunt nulla fide digna.

Qui in causas ridiculae huius γεραινομαχίας penetrasse existimant, hunc in modum de ipsis arguantur: Fuit, inquit, proprium olim & peculiare regnum Pygmaeorum gentis, & quum masculum genus regnum aliquando defecisset, praeclara quaedam femina, cui nomen Οenoῦς, γ) ipsis imperitavit. Quae uero, quum a Pygmaeis, ciuibus, diuinis prope honoribus afficeretur, animo inflata ipsos etiam Deos contemnebat, nominatim uero Junonem, Mineruam, Dianam & Venerem a suae formae praestantia procul abesse dicebat. At hunc suae iactantiae morbum non impune tulit. Nam a Junone irata ex homine in auem conuersa est, quae nunc γέραν Ⓞ i. e. grus uocatur. Hinc ipsa Pygmaeis admodum infesta, propterea quod illi immodicis honoribus ei delatis ad hanc insaniam & exitium eam adegerint. Perpetuum ergo bellum cum ipsa ipsiusque progenie gerere coacti sunt Pygmaei. z) Et sane inter ipsos Pygmaeorum defensores non desunt, quibus ridicula haec γεραινομαχία suspecta sit & μωροδέξια Ⓞ credatur, quandoquidem certum exploratumque esse audiunt, nullas prorsus per totam Africam: (haec enim mundi pars certissima tandem Pygmaeorum sedes constituitur) inueniendas esse grues, quibuscumque Pygmaei bellum gerere necesse habeant. Ut tamen huic fabulae aliqua ex parte consulat Ludolfus aa) pro gruibus asserit intelligendas esse condoras, aues in interiore Africa tantae magnitudinis, ut fidem paene excedat. De his enim Theuenotium bb) referre dicit, quod una earum alitum penna, mediocris saltem, longitudine XXVIII. latitudine III. palmorum, calamus autem a radice usque ad extremitatem

tem
y) de hoc nomine alii silent, Germanamque ipsam primum statim uocatam fuisse asserunt.

z) Conf. Boeus in tr. de generatione auium.

Aelianus in tr. de animal. L. XV. cap. 29.

aa) l. c. p. 73. et p. 64.

bb) in animaluerfionibus f. Remarques sur les relations d'Ethiopie des P. Lobo et Tellez. p. 4.

tem longitudine V. palmorum sit, densitatis instar brachii moderati, cuius sub umbra decem & plures simul sedentes ab infesto calore, uespis & muscis defendantur, ex cuius adeo pennae proportionem ad magnitudinem ipsius corporis facilis sit argumentatio: unde etiam ex *Vnca Garcilasso de la Vega* (cc) addit, quod duae huiusmodi aues uaccam uel taurum adorantur, breuique tempore deuorent. Cum his igitur auib, defendendo pecora sua, Pygmaeis forsitan pugnandum esse, existimat. Sed iudicet B. L. de acuta scilicet, & arguta hac *Ludolfi* conjectura, an uel umbram ueri habeat? Iudicet, an non ille, hoc ipsum effingendo, causam desperatam prodat, eamque magis magisque suspectam reddat. Atque sic ex pari fabularum fonte fluere existimamus Pygmaeorum bellum, quod contra *elephantes*, contra *ursos*, & quae sunt alia huius generis animalia, gerere dicuntur, praesertim quum addant, ipsos ab arbore ad arborem saliendo, ut sciuri solent, ea persequi, & facillimo felicissimoque negotio sagittis conficere. Sane, res ipsa loquitur, ad *ἀλγεα* talia esse referenda.

§. 23.

Ratio V. *Quia, quae de eorum generatione & propagatione dicuntur, absurda, falsa, ἀπίστα.*

Supra iam dum commemorauimus, nonnullos dari, qui affirmant, Pygmaeorum mulieres iam anno actatis quinto parere, & subsequente statim octauo senescere. Quam uero inepta sit haec ex cerebro, fabulis praegnantem, progenita sententia, non est, quod multis demonstramus, praesertim, quum eruditissimum *Cardanum* solidis id argumentis iam dudum fecisse sciamus, ad quem B. L. remittimus. dd) Id saltem hic loci in controuersiam adducimus, an credibile sit, tales homunculos, quos nanos & pumiliones uocamus, *quales* (ut cum *Cellario* immutatum *Juuenalis* uersum retineamus) *producit, quoribus uoluit natura jocari*, progeniem aut propaginem habere posse, ut gentem efficiant? Negant illud Physici tantum non omnes, rationibus quidem non solum adducti, sed confirmati etiā experientia, quae testatur, pumiliones pumilos alios non gignere, sed steriles plerumque esse. Notum enim est, *Catharinam, Joachimi Eriderici, Elektoris Brandeburgici*, uxorem huiusmodi pumiloni us adeo delectatam fuisse, ut studiose undique eos conquiserit, & integram ferme illorum contubernium aluerit. Nuptias quoque inter illos con-

B 3

cilia-

cc) auctore Hispanico in Historia, quam uocat *Commentarios reales de los yncaes* *Reges que fueron de Peru.*

dd) de rerum uarietate L. VIII. c. XL. p. 525, 526. seq.

ciliauit, spe inde suscipiendae prolis, sed sterili semper euentu. Quod idem fecisse *Catharinam de Medicis*, *Galliae Reginam*, *P. Mexias* ce) refert, quando illam sua memoria tria homulorum talium paria studiose fouisse, coniugisque legitimis copulasse, ait, sed non feliciore euentu. Nihil enim ex iis fuisse genitum, addit. Unde colligere omnino, si non apodictice, probabiliter tamen, licet, naturam prouidam huiusmodi contortis homunculis generandi facultatem non concessisse. Id quod etiam tantum abest, ut ipse *Ludolfus* in fittias ire audeat, ut potius ambabus id manibus concedat, et *Doctores Talmudicos* fugillet, quod nanorum matrimonia ea de causa prohibuerint, ne ex iis digitales nascerentur. Ita enim praecipiunt in Bechor: ff) : ננס לא ננסת מן אצבעי : h. e. *Nanus ne ducat nanam, ne oriatur ex iis digitalis*. Si ergo, propter contorta uiscera, & alias causas, steriles sunt nani & pumiliones, quomodo, quaeso, Pygmaei genus suum propagarunt? Numne ex terra, tamquam *αυρώξ, Goves* (wie die *Schwaemm und Pffifferlinge*) prodierunt? gg) An uero ad instar eorum, quorum *Lucianus* hh) mentionem facit, sati & plantati in arboribus progerminarunt? Aut forte eo modo generati sunt, quem *Paracelsus* ii) impie praescrisit? Sic tandem illis fabulandum erit, si gentem & nationem Pygmaeorum ulterius defendere non desistent.

§. 24.

Ratio VI. *Quia uniuerso nunc orbe nobis cognito, nullibi haec naturae ludibria reperiuntur.*

Haec ultima & praecipua est ratio, qua gentem Pygmaeorum negari, nostramque sententiam, tamquam *Achillis* clypeo, defendi posse, confidimus. Si enim tale (uerbis utamur *Kircheri* kk) homunculorum genus

ee) Variarum lectio. L. V. T. III. c. VI.

ff) Fol. 43. 2.

gg) Talia fabulandi occasionem fortassis praebent *Philostratus* Jcon. L. II c. XXI. XXII. et multi alii, qui asserere uidentur, Pygmaeos e terra esse genitos. Conf. L. C. Rhodigini Lect. antiqu. L. XX, c. XXIX.

hh) *Weinrichius de monstrie* c. XXI. p. 27. *Lucianum* nugasse dicit, genus quoddam hominum dari, qui arborei dicti hoc modo generarentur: Testiculus hominis praecisus in terram plantantium modo defoderetur, quo facto arbor carnea exoriretur ualde magna, quae ramos, frondes et fructus haberet cubitales glandes. Ubi ergo eae maturae fuerint, decerptae cuderentur, atque in homines effingerentur.

ii) De impia *Paracelsi* methodo, qua docere uoluit, natura et arte extra muliebrem uterum generari posse homunculos, uide sis *Weinrichium* l. c. p. 226.

kk) in mundo subterr. L. VIII. Sect. IV. c. 4.

genus esset, curiosissimos profecto *Barabos*, non lateret, qui iam a multis annis nihil fere aliud agunt, quam ut non solum abstrusissimos *septentrionis*, sed *totius terrarum orbis* angulos studiose lustrare & explorare non desinant, nihil tamen de huiusmodi Pygmaeorum natione compererunt. Similem rationem, quod scilicet Pygmaeorum gens a nullo *ἀξιωματικῶ* uisa atque detecta fuerit, praeter *Strabonem*, *Cardanum*, *Theopolum*, *Cellarium* & multos alios *Spigelius* etiam urget. Ego, inquit, II) quo minus Pygmaeos statuam, tum auctoritate primum doctissimi *Strabonis* coactus sum, tum potissimum nunc moueor, quod nostro tempore, quo nulla mundi pars est, quam nautarum industria non perlustrauit, nihil tamen unquam huiusmodi uisum est & auditum. Accedit, quod *FRANCISCVS ALVARVS*, *Regis Lusitaniae ad Habesfinorum Regem legatus*, qui ea ipsa loca, circa quae *Aristoteles* Pygmaeos esse scribit, peragravit, studiosissimeq; perlustravit, nullibi tamen tam paruam gentem a se conspectam tradidit. Et huc pertinere etiam arbitramur *Geographos* & *itinerariorum Scriptores*, qui eo praecipue sine orbem lustrarunt, ut exterarum terrarum mirabilia notatuque digna explorarent, explorata uero darent memoriae. At enim uero, uel sexcentos adferre possemus, qui Pygmaeorum, usquam terrarum uisorum, ne uerbulo mentionem injiciant. Quid dicamus de *GREGORIO HABESSINO*, in *Aethiopia* nato, educato, & exinde in *Germaniam* delato, qui *Ludolfum* notitia regionum *Indicarum* & aliarum adjacentium prouinciarum fideliter, ut ipse fatetur, instruxit, earumque situm, statum, *incolas* & omnia notatu digna, accurate descripsit & exposuit, nullum tamen pro Pygmaeis testimonium ipsi dedit, quod contradicentibus, ut certissimum, opponere, eoque Pygmaeorum popellum defendere, suamque sententiam stabilire potuerit. Sane putauerimus, Pygmaeorum gentem ad mirabilia, notatuque digna, omnino referendum esse. De qua uero quum praeter tot tantosque *itinerariorum Scriptores* ipse etiam *Gregorius Habesfinus* altum tenuerit silentium, a silentio hoc ad negationem rei ualere consequentiam, non difitemur.

§. 25.

Hinc uero, *Benevole Lector*, odorari facile poteris, de testibus illis, ad quos prouocatur, *ἀντόπταις*, quid sentiendum. Nimirum notum est, iam pridem male audiuisse peregrinantes, et qui ex militia redeunt, quod strenue plerumque mentiantur, atque, ut araneae castes e proprio corpore nectant, sic et illi mira diraque naturae opera suoapte saepius ingenio fingant, et ex quauis musca facere soleant elephantum. Immo, ne multa de militibus gloriosis et peregrinantibus magniloquis dicamus,

notum

II) in tr. de humani corporis fabr. L. I. c. 7. Conf. B. Sperlingium in Institut

Phys. I. p. 160.

notum etiam est, tam fluxam esse historicorum bonae notae fidem, ut uix ac ne uix quidem inueniatur, qui, quantum ad historiam pertinet, non aliquid sit mentitus, (mm) aut, si forte a mentiendi fallendique libidine liber fuerit, incerta traditione et ignorantia, falsa et fabulosa non immiscuerit. Eecur uero *Nonnosum* ab hac regula excipere, omniaque eius, tamquam ex *Apollinis tripode* dicta, pro certis, ueris et exploratis assumere debeamus, causam equidem dispicere non possumus. Credamus potius *Photio* et *Andr. Schotto*, asserentibus, *Nonnosum Ctesiam* imitando, multa que ab ipso mutuando, plurima *παράδοξα* et *μύθων ἕθειν διαλλάττοντα* narrare. Et sane nil obstat, quo minus hanc ipsam de *Pygmaeorum* gente relationem ad eadem referamus. Si enim eam perfunctorie saltem examinemus, deprehendimus, quod, si quid uiderit *Nonnosus*, nihil aliud uiderit, quam genus illud simiarum, de quibus *Philostratus*, et ex *Philostrato Phorius*, expressis uerbis asserunt, quod *μέλανες*, quod *λάσιοι*, quod *μικροῖς ἀνθρώποις ἴσοι*. Sic etiam in simias optime quadrant, quae *Nonnosus* de garrula lingua, de uictu, et magno eorum metu, edisseruit, et quae alii de *Ὀμίθουαχλα*, de statura, de generatione, habitatiunculis eorum, et sic porro, recensent.

§ 26.

Ad Theuenotii uero testimonium quod attinet, mirari satis non possumus, quomodo in mentem *Cl. Ludolfo* uenerit, ex *Theuenotii* uerbis *Pygmaeorum* existentiam demonstrare. Sane, ipse *Ludolfus*, si adhuc in uiuis esset, digitis sine dubio monstraturus esset illum, qui ex *Tauernieri* uerbis ita sonantibus: (nn) *Als ich zu Sorate war, kam all dort ein Abgesandter von dem Abissiner-König an- und zeigte uns die verebrungen, welche Er dem Gross-Mogol im Nahmen seines Königes uberbringen sollte. Es bestunden solche in 14. schwarzen Pferden und einer Menger junger Leib-Eigenen &c. extorquere uelit, Tauerniero sermonem esse de Pygmaeis. Et tamen ipse pari ratione per *petrus esclaus* putat intelligendos esse *Pygmaeos*. Rectius omnino uir cetera doctissimus *Theuenotium* intellexisset, si ex laudato *Tauerniero* (oo) notum ipsi fuisset, in *asiaticis* et *africanis* terris tantum cum *Eunuchis* fieri quaestum, ut parentes ipsos etiam tenerae aetatis filios uendere soleant mercatoribus, qui deinceps castrandos eos curent, et castratos *Constantinopolim* ducant. Valeat ergo nobis *Ludolfus* cum testibus suis *ἀσίωνταις*: ualeant omnes *Pygmaeorum* defensores, et fortiora proferant argumenta, si in partes eorum abire, et peculiarem *Pygmaeorum* gentē statuere debeamus! (mm) *Conf. Flauium Vopiscum in Aureliano suo*. *Francisc. Pic. Mirandulanum in examine doctrinae gentium* L. II. c. XXXVI. *Ludouicum Viues* L. VI. de corruptarum artium causis. *Gerard. Jo. Vossium in arte hist.* c. IX. p. 50. (nn) *In seiner Reise-Beschreibung in Indien* P. II. p. 170. (oo) *In der Beschreibung des Serails des Gros-Türcken* p. 5.*

VIRI SVMMI,
PATRONI MAXIMI,

A quo tempore me Vitembergam,
felicissimam hanc emendatae religionis sedem,
almaeque omnium disciplinarum artiumque in-
geniarum nutricem, contuli, & VESTRAS uirtutes, quas
dudum ante fama mihi commendarat, propius nosse & ad-
mirari coepi, tam alte BERGERIANVM NOMEN in a-
nimo meo infixum est, ut eius memoriam, non, nisi cum
anima, deponere aut possem, aut uellem. Ea enim uirtu-
tum est ratio, ut claritate sua elegantiae cunctos ad sui a-
morem, tacita quadam commendatione, inuitent, omnium-
que in se animos mirifice rapiant. Cum & VESTRARVM
igitur uirtutum splendor cunctorum oculos & mentes iam
pridem fascinauerit, non mirabimini, credo, me etiam illas
usque adeo obseruare iuxta & adamare, ut, cum a DEO
discefferim; in nullius rei, quam BERGERIANI NOMI-
NIS cogitatione suauius conuiescam, neque etiam quic-
quam, quam hoc, inter homines, reuerear sanctius suspici-
amque. Quo autem aliis etiam obseruantia erga VOS mea
paullo restatior esset, ipse sane mihi imperare non potui,
quin qualemcunque hanc dissertationem sacram VOBIS esse
uelim. Licet quidem eam uix dignam, si aut ex sua, aut ex
VESTRA dignitate spectetur, iudicem, quae a VOBIS, tantis
Viris, inspiciatur legaturque; nihilominus tamen spes est,
illam, hoc potissimum nomine, non ingratam plane futu-
ram,

ram, quod ab homine, VESTRVM Obseruantissimo, profi-
ciscatur, qui ne in Vos, tantos literarum, earumque ama-
torum, Patronos, pietatem suam declarandi occasionem amit-
teret, has, quas cernitis, paginas VOBIS offerre uoluit,
debit. Accipiatis igitur hocce pietatis, nescio quod, tes-
timonium, & qua admirabili estis humanitate, & inusitata,
erga quosuis, benignitate, pium rectumque animum, non
muneris leuidensis pretium, agnoscatis, summopere rogo.
Quod reliquum est, Deum immortalem precor, ut VOS,
magnas illas, quas tenetis in Republica partes, non solum
in huius Academiae, uerum etiam totius, qua ingenii fa-
uet, orbis emolumentum ad feros usque annos implere, be-
nignissime iubeat. Hac ratione fiet, ut, sicut Lutetia Pa-
risiorum olim Valesiis Puteanisque fratribus sese efferre in-
signiter coepit: ita & Vitemberga nostra BERGERIS, tribus
amplissimis Fratribus, iisdemque Patribus conscriptis, glo-
riari quam diutissime possit. Fiet etiam, ut Vestro in pri-
mis patrocinio egentes, in quibus & me numeretis uelim,
habeant, quibus res fortunamque suam commendent, mi-
rumque in modum iccirco mecum perpetuo lactentur!

BERGERIANI NO- MINIS

*Obseruantissimus cultor
& admirator*

M. IO. GODOFR. FISCHERVS.

Ung. VI 17

ULB Halle

3

002 114 550

sb

1028
1017

Z

B.I.G.

Farbkarte #13

DISSERTATIO HISTORICO-PHILOLOGICA

Prior

DE
SVBLESTA

Τῶν

גמרים

Per

PYGMAEOS

INTERPRETATIONE
ductu Ezech. XXVII. II

Quam

AVSPICIO RECTORIS MAGNIFICENTISSIMI
SERENISSIMI PRINCIPIS REGI
FRIDERICI AVGVSTI

PRAESIDE

M. GEORG. ALB. ANTHINGIO

Meininga-Hennebergico

Pridie Kalend. Iunii

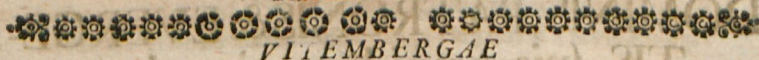
A. R. S.

∞ Iocē x

In Auditorio Philosophico

Publice defendet

M. IO. GODOFREDVS FISCHERVS,
Raedicenf. Saxo

VITTEMBERGAE

Typis MARTINI SCHVLZII Acad. Typogr.

43 55/ 47.a